

## ESIMENE PEATÜKK

„Margret!“ Lõpetasin äsja Hugh Phoebe kriminaalkohtumenetluse esimese päeva materjalide lugemise ja olen hetkel neljakäpukil kabineti põrandal, loopides pappkastidel kaasi pealt. „Margret! Kus see teine kast on? Osa on puudu!“ *Ma ei saa niimoodi tööd teha.*

Kuulen oma kabineti ust avanemas ja sulgumas ning minu assistendi sammud tulevad lähemale, aga ma jätkan kastikaante ja dokumentide loopimist, otsides kasti, milles on kuu aega kestnud kohtuprotsessi teise päeva materjalid. „Miks, pagan, need tähistatud pole? Need peaksid olema tähistatud.“

„Ma ei tööta osariigi prokurööri juures, preili Montgomery. Ma ei tea, miks need niimoodi on arhiveeritud. Võin aga kutsuda kellegi neid teie eest korrastama, enne kui te neis sobrama hakkate.“

„Selleks on liiga hilja, või kuidas?“

„Ehk mõni praktikant. Noorem kolleeg? Nad kindlasti aitaksid.“ Margret on alati väga tasakaalukas.

„Ei. Pole vaja. Selleks on nagunii liiga hilja. Partnerite koosolek on reedel ja ma pean valmis olema... Oh! Siin see ongi!“ ütlen ma ja ajan end kükakile, paks kaust käes. Tõstan pilgu ja näen Margretti, tema madala kontsaga kingi ja tugi-sukkpükse, käed rinnal risti, huuled kokku pressitud, oodates mu järgmist palvet, käsku või kapriisi. *Oh, kas ma käin sulle närvidele?*

„Teised tiimiliikmed peavad need läbi lugema ja mulle kokkuvõtte tegema. Palun skanni need sisse. Kohtume homme uuesti. Täpselt kell kaheksa.“ Ta noogutab ja lahkub. Vähem kui kaks minutit hiljem piriseb mu telefon, kui saabub teade kella kaheksase koosoleku kohta, ja ma olen kindel, et ta on juba saatnud noorematele kolleegidele meili kaustade läbivaatamisega seoses. See naine on tõhus. Nagu robot ja vahel ka lausa emotsioonitu, aga tõhus.

Ülejäänud päeva loen kahe aasta taguse Phoebe kriminaal-asja materjale. Mingil hetkel õhtupoolikul koputatakse mu uksele ja enne, kui ma jõuan öelda „sisse“, astub Marc Jones jr sisse.

„Sain äsja Hugh'ga kokku,“ ütleb ta ilma pikema jututa – asub kohe asja kallale. Olen tundnud Juuniorit seitsaadik, kui peaaegu kakskümmend aastat tagasi JJF-i praktikale tulin. Ta on üks J tähekombinatsioonis JJF. Teine on Juuniori isa Marc Jones sen ja F tähistab Fisherit. Juunior on isa kombel pikka kasvu, üle saja kaheksakümne sentimeetri pikk, laiade õlgade ja kiilaneva pealaega. Seeniori juuksed olid läinud juba enne, kui mina JJF-i sattusin, nii et minu jaoks on tema pealagi alati olnud kiilas ja läikiv nagu piljardikuul.

Juunior istub jalad harkis minu vastu, tundes end mugavalt, hoolimata sellest, et võtab enda alla rohkem ruumi, kui peaks, ja et tema pintsaku nööp on valmis iga hetk suure kõhu pealt minema lendama. Tunnen, kuidas silm hakkab tõmblema hirmust õhku paiskuvat nööbi ees.

Arvan, et see on esimene kord, kui ma panen tähele, kui vanaks ta on jäänud. Mäletan meie esmakohtumist, kui väga ta mind heidutas. Ta oli siis kolmekümnene ja liikus juba isa kannul mööda karjääriredelit ülespoole, kui mina alles tema järel suure vaevaga edasi rühkisin. Pean lisama, et täitsa iseseisvalt. Nüüd on ta viiekümnene ja väga rikas ning suur osa tema ajast kulub ülejäänud personali kamandamisele. Ma ei mäleta, millal

ta viimati ise kohtus käis, aga mäletan, millal ta viimati kellegi peale kohtuasja kaotamise ja kliendi ärritamise pärast karjus. Tema töökohustused on järgmised: büroosse tulemine suvalisel ajal, kui ta parasjagu golfi ei mängi, meie tasude suhtes läbirääkimine tähtsate juhtumite puhul ja piisavalt vara töölt lahkumine, et oma privaatklubisse dringile jõuda. Isegi kui mul oleks sama palju raha kui temal, arvan, et tunneksin end nii kasutuna. Lisaks meeldib mulle mu töö ja ma teeksin seda ka siis, kui ei oleks vaja raha teenida.

„Loen selle juhtumi kohta,“ ütlen ma, viidates kaheteistkümnele kastile oma kabinetis. „Tahan reedeks esialgse kaitsestrateegia paika panna.“

„Me otsustasime, et sina oled selle juhtumi juhtivadvokaat.“  
*Meie* tähendas mõistagi teisi partnereid.

Mu silmad lähevad suureks. Pidin olema teine advokaat ja Juunior pidi ise juhtivadvokaat olema. Ta ei käi enam tihti kohtus, aga kui mõni tähtis juhtum ette tuleb, jätab ta seinatennisesse minemata. Ja Hugh Phoebe omast tähtsamaid tsiviilhagisid ei ole just palju.

„Oh sa pois. Olgu. Nojah. Aitäh. Olen juba kaitse dokumente lugenud ja...“

„Meil on strateegia, Amelia. See tuleb kiire ja lihtne nagu kriminaalasi.“

„Noh...“ ma võtan ühe kausta, „... ma ei tea, kas kiire ja lihtne on realistlik...“

„Ärme lase end piasasjadest segada. Räägime sellest reede-sel koosolekul. Tahtsin lihtsalt seda sulle esimesena öelda. Pean minema, golfitund algab tunni aja pärast.“ Ta naeratab ja tõuseb ning ka mina ajan end püsti ja sirutan käe üle laua. Tema pilk langeb mu pluusikaelusele, mis vajub ettepoole kummardudes natuke alla. Lasen kähku tema käest lahti ja kohendan pluusi. Tema pilk muutub pingelisemaks ja suunurgad kerkivad veidi.

Rikkus ei tähenda alati viisakust. See pole esimene kord, kui ta midagi sellist vastikut teeb, aga samas, võib-olla kujutan ma ette asju, mida pole. Ta on abielus, kahe täiskasvanud poja isa ja üks Chicago lugupeetumaid advokaate. Ta tegi ju minust, naisterahvast, büroos partneri ja ta pole mulle kunagi ligi tikkunud. Niisiis tõrjun selle mõtte ja jätkan töötamist, kuni silmad kipitama hakkavad ja ma näen kabineti aknast, et tööpäev on ammu lõppenud.



*Kus, kurat, mu tiim on?* Istun kell kuus järgmisel hommikul oma laua taga. Arvasin, et kõik on juba kohal. Esimestel büroos töötamise aastatel olin ma alati esimene saabuja ja viimane lahkuja. See on partneriks saamise tee algus. Võtan lonksu kohvi ja nõjatun tooli seljatoele, et mõelda oma kaitsealusele Hugh Phoebele ja sellele, millist kaitsestrateegiat me kasutada võiksime. Ja pean tunnistama, et Phoebele mõtlemine pole meeldiv.

Ta on saja seitsmekümne viie sentimeetri pikkune valgenahaline mees, kelle näol on vägagi silmatorkavad mustad sünnimärgid. Ühest kasvab välja karv. Ta hakkab kiilaks jääma, aga keeldub seda tunnistamast, nii et kammib allesjäänud juuksed üle kiila osa ja kasutab suurel hulgal geeli, et need seal paigal püsiks, mis muudab juuksed (ja ka pea) silmanähtavalt rasuseks. Ta higistab pidevalt ja see on jälk. Aga tal on hea rätsep. Tema suur kõht on alati väga kallite ülikondade all peidus. Ta kannab suurt, maitsetut briljantidega Rolexit ja ta väikeses sõrmes on kuldsõrmus. Kõige paremini võiks kirjeldada Hugh Phoebet kui rilandit vana kooli stereotüüpselt gängsterist nagu Marlon Brando „Ristiisas“ ja Felonius Grust animafilmist „Mina, supervaras“.

Vabisen selle häiriva kujutluspildi peale.

Rääkimata sellest, et mind painab viimase kahekümne nelja tunni jooksul loetu. Loodan, et noorematel kolleegidel on kaitsest selge arusaam, sest tõtt-öelda ei meeldi mulle, kuhu see asi teel on. Arvan, et antud juhul oleks kokkulepe õige samm.

Wendy saabub esimesena. Ta on neist kõige nutikam, terane, ent häbelik, ja jurist ei või häbelik olla. „Tere hommikust, preili Mon-Montgomery.“ Kissitan silmi ja kergitan kulmu. Ta kogeleb minu seltsis alati, ometi olen kuulnud teda teistega rääkimas ja siis ei ole ta kordagi kogelenud. Ka ei vaata ta mulle kunagi silma. Ma pole kunagi talle midagi halvasti öelnud ja ma ei saa aru, miks ta minu juuresolekul nii närviline on. Võib-olla ma lihtsalt ei meeldi talle. Ma ei tea ja ausalt öeldes pole mul hetkel aega selle pärast ka muretseda.

„Tere hommikust, Wendy.“

„Võtsin endale vabaduse paluda Chrisil toimikud koosolekuruumi viia. Mõtlesin, et... et... teate küll, seal on rohkem ruumi. Kas see sobib? Kas ma ületasin oma volitusi? Ma võin lasta neil...“

„See sobib, Wendy. Hea mõte. Kohtume seal. Ütle kõigile, et kohtume esimeses koosolekuruumis.“

Ta langetab pea, peaaegu kniksu tehes, ja väljub mu kabinetist.  
*Veider tüdruk.*

Hetk hiljem tuleb majahoidja Chris rataskäruga sisse ja ma näitan talle kaste, mis on vaja mujale viia. Kolmveerand kaheksa astun ma koosolekuruumi, käes kohvikruus, mis on mu ammuse sõbranna Luanne Chase'i naljaga pooleks tehtud kingitus, kui ma Illinois' advokatuuriksami ära tegin. Sellel on kiri USALDA MIND, MA OLEN ADVOKAAT.

Kuulen naeru ja jutuvada. Matt joob midagi piimalaadset. Tema läbipaistva tpsi põhjas on mingi mustad kuulid. Mind sisse astumas nähes katkestavad nad naeru ja jutuvada ning kõik hüppavad püsti, ent Matt tõmbab jooki kurku.

Sylvia taob teda seljale ja Matti silmad jooksevad vett.

„On kõik korras? Mida sa jood? Need on marmorkuulide moodi.“ Olen kindel, et mu näol on vastikust väljendav ilme, ja lisaks muretsemisele, et ta võib tõepoolest lämbuda, *tunnengi* ma vastikust.

See ajab teda veel rohkem köhima. „See on *boba*,“ selgitab Wendy. „*Boba*-tee. Need on tapiokipallikesed.“

Nüüd hakkab mul tõesti halb. Ma vihkan tapiokki. Tõmban toimikud Mattist eemale. See veel puuduks, et see *boba* Phoebe kohtuasja materjalide peale satuks.

Kui Matt on maha rahunenud ja kõik istuvad, alustan ma koosolekuga. „Jääme edaspidi kohvi juurde, eks ole? See on jälk.“ Piidlen Matti, kes kuivatab piinlikkust tundes silmi. „Loodetavasti saite kõik magada, sest meil on enne reedet palju tegemist.“

Lähen laua otsa, neli kollast mappi käes.

„Kus on...?“ Ma nipsutan sõrmi. „Pikk kutt, prillid...“

„Luis,“ ütleb Sylvia.

„Jah, Luis.“ Luis on kõige värskem praktikant. „Miks teda siin pole?“

Teised viis, kolm nooremat juristi ja kaks praktikanti kehitavad õlgu.

Mind hämmastab, kui ebaprofessionaalsed ja ükskõiksed need uued praktikandid ja noored juristid olla võivad, aga mul pole aega ega jaksu kellegi teise tulevase ebaõnnestumise peale mõelda. „Olgu, alustame siis. Nagu te kõik teate, esindame Hugh Phoebet tsiviilasjas. Neli ohvrit esitavad seitse erinevat kallaletungi ja ahistamise süüdistust. Kõigepealt peame need juhtumid kokku panema.“ Nad noogutavad, kirjutavad, ja ma jätkan. „Nagu te samuti kõigi riigi uudisteväljaannete ja eile õhtul loetu põhjal teate, võitis Phoebe kriminaalasja.“

„Me läheme põhimõtteliselt uuesti kohtusse, ainult et tsiviilasjaga,“ sõnab Wendy.

„Õige, ja seega peame uurima, mis olid kriminaalaja kaitse plussid ja mis olid puudused. Pidage meeles, et vandemehed ei kipu inimest kergekäeliselt trellide taha saatma, küll aga võivad nad ta süüdi mõista ja sada viiskümmend miljonit dollarit maksuma panna.“

Nad ajavad silmad suureks. See on selline summa, mida mitte keegi laua taga istujaist eales näinud ei ole, aga Phoebe on tõeline miljardär ja ta on valmis varanduse päästmiseks kulutama terve varanduse.

„Alice, millised on süüdistused?“ küsin ma ühelt praktikandilt, kes närviliselt toolil niheleb. Tahan teada, kas ta on valmistunud.

„Seksuaalne rünnak, seksuaalne ahistamine, enesepaljastamine.“ Samal ajal astub Luis sisse, suur kohvitops käes.

„Vabandust, et hilinesin. Järjekord Star...“

Ma ei lase tal lõpetada.

„Me hakkame tegelema karjääre muutva kohtuasjaga ja mul on vaja inimesi, kes on valmis panustama oma aega ja kõvasti tööd rabama, mitte inimesi, kelle jaoks kohv on tähtsam kui töö.“

„Ma olen valmis kõvasti tööd tegema, preili Montgomery. Mina polnud süüdi, et järjekord...“

„Kao siit!“ Osutan uksele. Ma vihkan ettekäändeid.

„Aga...“

Seekord ma karjun. Sõna *välja* kajab suures ruumis vastu. Ülejäänud tiimiliikmed võpatavad oma toolidel, Luisi silmad lähevad suureks, ta vajub kõssi ja lahkub.

Ma tõusen ja hakkän edasi-tagasi tammuma. „Loodetavasti saate kõik aru, millega meil tegemist on. Hugh Phoebe on avaliku elu tegelane. See protsess on teie karjääri kõige tähtsam juhtum ja mul on palutud olla juhtivadvokaat. Ma vajan pühendunud tiimi, mitte inimest, kes jalutab sisse, late käes, kümneminutilise

hilinemisega. Meid ootavad ees tõised päevad ja õhtud. Vahel ka nädalavahetused ja pühad. Kuni see protsess läbi saab, oleme kurguni töösse mattunud. On selge?“ Kõik noogutavad. „Niisiis, tagasi juhtumi juurde. Matt, mida sa Phoebest arvad?“

Matt võtab välja oma märkmed, mis on iPadis, ja kerib edasi.

„Ei. Mida sa arvad? Unusta oma märkmed ära. Loetu põhjal, kaitse, ohvrite tunnistuste põhjal, mida sa arvad? Milline on sinu arvamus?“

„Ta on väga edukas riskifondi juht. Ennast ise üles töötanud. Stipendiumid Harvardi majandusteaduskonnas...“

„Teda kasvatas ainult ema,“ lisab Sylvia. „Annetab miljooneid erinevatele organisatsioonidele. Kunagi nimetati aasta ettevõtjaks töö eest keskkonna heaks kõigis oma ettevõtmistes.“

„On olnud abielus rohkem kui kolmkümmend aastat ja pidas äsja aastapäevapidu Hamptonsis,“ ütleb Alice, jätkates Phoebe saavutuste ettelugemist, kuni ma vahele segan.

„Tore. Te oskate lugeda.“

Nad naeratavad uhkelt. Ma tõmban tooli välja ja istun. „Kas tahate teada, mida mina arvan?“

Nad noogutavad innukalt.

Ma nõjatun ettepoole ja nemad kummarduvad lähemale, nagu kavatseksin ma neile elu saladusi paljastada. „Arvan, et Hugh Phoebe on jälestusväärne olemus.“ Nende suud vajuvad lahti ja ma jätkan: „Ta pääses vanglast, kuna teda esindas kõva advokaatide tiim ja nad võitsid tänu piasiasjadele, aga tsiviilmaailm on teistsugune, rahvas. Paljud asitõendid, mida kriminaalasjas ei esitatud, tulevad tsiviilasjas mängu.“

Üks praktikant, Craig, kes on suuresti vait olnud, ütleb: „Noh...“

„Valjemini, Craig, ma ei kuule sind,“ sekkun ma, nõjatun tooli seljatoele ja joon kohvi, oodates nende kogenematuid mõtteid juhtumi kohta.



„Ma arvan, et üks võimalus võiks läbi minna,“ alustab ta ja ma annan kannatamatult vaba käega märku jätkata. *Lase tulla.* „Lugesin ühe ohvri tunnistusest, et ta on kolm korda võõrutusravil käinud ja...“

„Ja mis sellest?“ Ma ei lase tal lõpetada. „Ja teda võis vallandada, kuna ta ei nõustunud vanamehega magama? Kuna tal oli kunagi uimastiprobleem, oli Phoebel õigus teda käperdada? Kas sa tahad seda öelda, Craig?“

„Noh, ei. Ei!“ Ta satub segadusse. Ma räägin nendega nagu vastaspoole kaitsja või kohtunik. Aega uimerdamiseks ei ole. Otsused tuleb vastu võtta ja neid siis kindlalt kaitsta. Ei mingit kokutamist ega kohmitsemist. Kui sa ei usu oma sõnu, ei usu neid ka teised. „Tahan lihtsalt öelda, et kui tunnistaja usutavust õõnestada...“

„Ei!“ Panen kruusi käest, tõusen ja hakkas taas edasi-tagasi tammuma. Mulle meeldib tammuda. Kui ma mõtlen, siis kõnnin. Kui ma räägin, siis kõnnin. Ma ei oska istudes mõelda ega rääkida. „Kuulake mind nüüd kõik väga hoolega. Ma ei lähe kohtusse väitma, et ohvrid ise olid nendega juhtunud süüdi. Mind ei huvita, palju Phoebel raha on. Kuulete?“ Võita oskamise ja põhimõtetlageduse vahel on suur vahe ning ma ei hakka Phoebe pärast oma mainet rikkuma. „Teil on kaks päeva aega.“ Tõstan kaks näppu püsti ja kordan. „Kaks päeva mõelda laiemalt ja leida mingi muu lähenemisviis. Kas ohvrid võisid olla puhkusel? Kas on võimalik, et ta ei teinud seda? Aga ohvrите usutavuse õõnestamine tema päästmiseks jääb ära. Võib-olla on kokkulepe parim lahendus? Ma ei tea veel, aga mis iganes see on, ma ei kutsu ohvrit tunnistajapinki selleks, et teda mineviku pärast maatasta teha. On selge?“

Nad kõik noogutavad, siis võtan ma oma mapid kaasa ja lähen minema.

Kui arvestada hirmu nende silmis, arvan, et olen end arusaadavaks teinud.

## TEINE PEATÜKK

On reede. Täna toimub juhtumi arutamiseks kokkusaamine Hugh Phoebe ja partneritega. Viimasel ajal on kõik kolm partnerit harva korraga samal koosolekul, aga Phoebe on selline klient, kes sunnib J-i, J-i ja F-i ülikondi selga panema, kalleid kingi jalga tõmbama ja kohale tulema.

Mul on mu märkmed ja ma olen valmis. Panin selga säravvalge Chaneli kostüümi ja jalga ülikõrged Louboutini kingad, mis ütlevad: „Kui ma suudan nendega terve päeva ringi kõndida, suudan võita iga juhtumi.“ Need tekitavad minus vägeva ja võimuka tunde.

Koosolekuruumi minnes näen Sylviat, Matti, Wendyt ja teisi praktikante töölaudade ümber õhtust väljaminekut planeerimas. Kui nad mind lähenemas näevad, jäävad nad vait ja seisavad sirge seljaga. Mõni naeratab võltsilt, teised väldivad mu pilku.

Mitte keegi ei kutsu mind kaasa.

Ega ma läheks ka. Mul on palju tööd ja tavaliselt ma alluvatega vaba aega koos ei veeda, aga kutse oleks tore. Vahet pole. Hakkamisel valmistuma oma elu kõige tähtsamaks kohtuasjaks ja kogu mu tähelepanu keskendub Phoebe juhtumile. Ma pole kunagi tahtnud ega tundnud vajadust õhtul välja dringile minna. Tegelikult peaksid nooremad kolleegid sellest õppust võtma, kauemaks tööle jääma ja aitama mul valmistuda, mitte välja jooma minema. Mul on Exceli tabel ülesannetega, mida on nii palju, et neil on kaks järgmist kuud sisustatud.

Fisher, Jones Seenior ja Jones Juunior on minu saabudes juba koosolekuruumis. Lauale laiali laotatud paberite järgi oletan, et nad on siin juba mõnda aega olnud. Võib-olla oli neil ka muid asju arutada? Ma ei tea, aga tõrjun selle mõtte, lähen ümber laua ja võtan endale tooli. „Tere päevast, härrased.“

„Amelia, tere, kuidas läheb?“ ütleb Jones Seenior ja teised teevad sama. Sekretär toob meile kandikuga kohvi. Ma ei tea, miks see tobe kruus mulle sel nädalal eriti silma hakkab, aga see on nüüd minu nina all, ääreni täis tulikuuma kohvi. Mäletan, et jätsin selle paar päeva tagasi siia, kui oma tiimiga kohtusin. Keegi ilmselt pesi selle ära ja pani kappi, nagu iga päev. *Huvitav, kes seda teeb? Kas me maksame kellelegi selle eest?*

„Amelia?“ kordab Seenior kõhatades.

„Oh, hästi. Täna küsimast. Teil?“

Nad ei vasta. Juunior lükkab hoopis paksu kausta üle puidust lauaplaadi. „Me kohtusime täna hommikul Phoebe ja need siin on meie mõtted.“

Nad kohtusid kliendiga? Ilma minuta? „Arvasin, et me kohtume temaga praegu.“

„See pole tähtis,“ sõnab Fisher käega rehmates. „Me laseme eradetektiivil Rebeccat jälgida. Nagu sa tead, on tema selles loos määrava tähtsusega.“ Rebecca oli kümme aastat Phoebe finantsjuht. „Oleme kuulnud jutte, et ta käib tihti Eighth Avenuel ühes väikeses baaris ja lahkub seal tihti nii, et on purupurjus. Kui me saaksime tema loobuma sundida, teevad teised arvatavasti sama.“

„Te lasete Rebeccat jälgida?“ kordan ma jahmunult, aga nad ei tee mu küsimusest välja.

„Ja mul on häid uudiseid. Kriminaalaja ajal ei lasknud kohtunik Marcelo McFaddeni tunnistust kasutada. McFadden on sanitar, kes tegeles Vanessaga, kes oli üks hageja. Tal on videod ja vahetu teave naise psühhoatilise episoodi kohta 2003. aastal. Ta

on koguni naist salvestanud küsimas teiselt patsiendilt kokaiini. Kui me kasutame...“

„Uimastid? Pidage. Pidage.“ Ma raputan pead, nagu kuuleksin mingeid imelikke hääli. Võtan kausta kätte ja panen tagasi lauale. Kas ma kuulsin õigesti? Miks nad mind ei paranda? Võtan taas kausta, pilgutades aeglaselt silmi. „Mina ei kavatse-  
nud seda teed minna.“ Lappan kausta, aga ei tea, mida otsin, nii et panen selle kinni ja peopesad selle peale. Sulen korraks silmad ja hakkam siis rääkima. „Kokkulepe oleks Phoebe jaoks kohtusse minemise ja võrreldes oluliselt odavam. Kas keegi on selle välja käinud?“

„See ei tule kõne allagi,“ sõnab Juunior ülbe muigega.

„Olgu. Sel juhul saame tõestada, et Phoebe ei olnud kahe vahejuhtumi ajal kohal. Olen uurinud sündmuste ajajoont hagejate väidetele tuginedes ja võrrelnud neid tema eralennuki lennuplaaniga...“

„Ei,“ sõnab Juunior tõsiselt sellise ennast täis moega, nii et ma satun raevu. „Me ei tee seda.“

Ma kopsin paar korda sõrmega kausta, liigutused järsud. Kolm meest põrnitsevad mind. Miks ma ei saanud sisse astudes aru, millisesse allaheitlikku rolli mind on seatud? Mu selg on sõna otseses mõttes vastu seina ja need kolm meest, meie büroo nimetähtede elav kehastus, istuvad minu vastas, nagu oleksin mina kohtu all. Nad ei tulnud siia ideid genereerima. Nad on siin käske jagamas. Hakkam kõikjal nägema ohumärke ja tunnen, et süda peksleb kiiremini. Ma ei karda. Seda mitte, aga viha... Tunnen, et minus hakkab tekkima võitle-või-põgene-reaktsioon.

Ma ei põgene kunagi.

Tunnen ka, et nahk näol ja käeselgadel muutub laiguliseks, kui ma üleni kuumaks lähen. „Mida me ei tee?“ Kõnelen aeglaselt, kindlal hääletoonil ja olen üsna kindel, et ajan hambad irevile.

„Me hävitame need ohvrid. Me päästame Phoebe maine. Me võidame,“ teatab Juunior. Selgub, et Juunior on täna selle väikese bande liider.

Fisher osutab üleolevalt toimikutele ja liigutab neid. „Kõik vajalik on siin. Juunior on sulle toeks, aga me nõuame igapäevaseid raporteid. Järgi juhiseid, Amelia. Kas poleks tore seda juhtumit võita?“

Ma kujutlen Joanne'i, keda Phoebe väidetavalt hilisõhtuse koosoleku ajal käperdas. Naine kisendas nii kõvasti, et ta lõpetaks, et häälepaelad purunesid. Phoebe, see närukael, isegi ei eitanud seda, kui uskuda loetud protokolle. Ta ütles, et see juhtus vastastikusel kokkuleppel. Joanne töötas kahekümne ühe aastasena striptiisiklubis ettekandjana. Nüüd on ta kolmkümmend kolm, tal on poeg ja abikaasa. Tema töö striptiisiklubis ei puutu asjasse, tirib ainult tema nime porisse. Rebecca on finantsjuht, kes töötas Phoebe juures aastaid, kuni ühel õhtul kutsus Phoebe ta õhtusöögile, et tööasjadest rääkida. Selgus, et õhtusöök toimus hotellitoas. Kui Rebecca üritas lahkuda, sest tundis end ebamugavalt, vallandas Phoebe ta. Phoebe assistendi Claire'i lugu on kõige kohutavam. Mees ajas ta ühe hilisõhtuse kohustusliku koosoleku ajal nurka, toppis keele talle kurku ja käed seeliku alla. Naine tõukas ta eemale ja Phoebe andis talle kõrvakiilu. Meil on fotod Claire'i lõhkisest huulest ja sinikast silma all. Ma ei saa aru, kuidas kriminaalaja prokurör selle asitõendi ära kaotas. Claire andis Phoebele põlvega munadesse, kui mees teksade luku avas, et peenist välja võtta. Naine pääses põgenema.

Nii et mida iganes need naised kunagi tegid, ei puutu asjasse. Minu tööks on näidata vandekohtunikele, et Phoebe ei sooritanud neid kuritegusid, mitte et ohvrid olid sellise kohtlemise ära teeninud.

„Amelia, kas sa kuulsid mind?“ küsib Fisher.

„Jah. Ma seedin seda alles,“ tähendan ma. „Ära solvu, aga sa ei tegele peaaegu kunagi enam juhtumitega, ja nüüd tahad iga päev raporteid? Millal sa viimati praktiseerisid?“

Fisher kergitab kulmu ja vastab: „Ettevaatust, kullake.“

Ma surun käed mõned korrad rusikasse, mis on peidus laua all. „Ära kutsu mind kullakeseks.“

„Ta tahab öelda, et see pole mingi tavaline juhtum. Arutame asja ja otsustasime, et see on kliendi jaoks parim,“ lisab Jones Seenior. Siis ta naeratab. See on tema puhul nii ebatavaline, et mul on tunne, et tema nägu ei taha seda teha. Pigem meenutab see kõhuvalugrimassi kui naeratust.

Nad hakkavad tõusma. Kohtumine on lõppenud, aga mul on rohkem küsimusi kui vastuseid.

Juunior pilgutab isale teadjalt silma ja see häirib mind. Kurat, kõik selle kohtumise juures häirib mind ja ma tunnen, et põsed õhetavad ja pulss kiireneb. Need on minu ülemused ja ma ei saa neile vastu hakata, aga samas ei saa ma seda ka puhta südametunnistusega kaasa teha.

Nemad on ehk lõpetanud, aga mina ei ole. Lükkan tooli tagasi ja tõusen. „Seis.“ See kõlab käskivalt isegi minu enda kõrvus. „Tahan täpselt aru saada, mida te minult ootate.“ Juunior avab suu, et öelda midagi üleolevat või nipsakat, aga ma ei lase tal vahele segada. „Hugh Phoebet on süüdistatud vägistamises...“

„Seksuaalses rünnakus,“ parandab Seenior.

„Tema ettevõtte finantsjuht väidab, et Phoebe sundis teda ühe tööreisi ajal seksima.“

„See oli vastastikusel nõusolekul. Naine võrgutas ta. Läks temaga hilja õhtul õhtusöögile. Ja ta teenib seitsmekohalist palka.“ Jälle Juunior. Tahaksin ta ära kägistada. Näen end vaimusilmas, käed tema jämeda lühikese kaela ümber.

„Aga naise väited on teised ja teie tahate, et ma väidaksin, et tema vaimne seisund kolm aastat enne Phoebega kohtumist on põhjus, miks Phoebe ta väg... teda ründas?“

„Ei. See naine valetab ja tema vaimne seisund on muutunud ning see õõnestab tema juttu,“ sõnab Juunior.

„Aga need neli konfidentsiaalsuslepet, mille Phoebe sõlmis möödunud kümne aasta jooksul nelja teise naisega?“

„Need ei puutu sellesse juhtumisse.“

Taas pöörduvad nad üksteise poole, nagu oleksid minuga lõpetanud. Nagu peaks see kõikidele mu küsimustele vastama.

Mina aga pole kaugeltki lõpetanud. „Miks pean mina olema juhtivadvokaat, kui teie põhimõtteliselt kõike otsustate?“

Nad vaatavad üksteisele otsa ja nende vahel liigub edasitagasi tuhat välja ütlemata sõna.

Ma tean, miks. Ma tean, miks. Ja ma vihkan seda.

Vastan tiheda uduna ruumis kükitavale küsimusele läbi hammaste: „Sest ma olen naine. Mina olen käilakuju, kes paneb vandekohtunikud ja meedia sellele jälgile sigudikule kaasa tundma.“ Need kolm privilegeritud sitapead on liiga Phoebe moodi, et ükski vandekohus nende poolele asuks.

„Ole sõnadega ettevaatlik, Amelia. See on meie klient. Tema maksab sulle palka,“ ütleb Junior.

Ma panen käed rinnale risti. „Ma ei tee seda.“

„Teed küll. Kui su töökoht sulle kallis on, siis teed,“ lausub Juunior, astudes sammu minu poole, nagu suudaks mind heidutada.

„Rahu. Tõmba hinge. Amelia, sa oled vapustav jurist. Sellepärast me sinu valisimegi. Asjaolu, et sa oled naisterahvas, tee selle vaid paremaks,“ sõnab Fisher. Ta üritab olla kaine mõistuse hääl, aga ma olen seda vanameest kaksikümmend aastat tundnud. Ta on armutu.

„Ma olen vapustav jurist,“ kordan ma. Siis nõjatun ettepoole, peopesad laual. „Ja kuna ma olen nii vapustav, võtan ma selle juhtumi vastu oma tingimustel või üldse mitte.“

Juunior lööb käed lauale, nii et ma nõksatan tagasi. „Ei. Sa teed seda nii, nagu klient tahab. Nagu meie tahame. Kui ei, siis üks on seal.“ Ta osutab selja taha, nagu vajaksin ma selgitust.

„Marc!“ röögatavad Seenior ja Fisher üheskoos. Juunior ei ole mulle kunagi meeldinud ja nüüd oleme jõudnud otsustavasse hetke. Tema hääle paneb mu viha keema nagu kiirkeedupotis. Ma teen kõik, et takistada seda plahvatamast.

„Olen andnud teile pool oma elust.“ Ma vehin raevukalt näpuga tal nina all. „Olen teile raha teeninud. Miljoneid. Olen olnud suurepärase töötaja ja te olete valmis mind ühe juhtumi pärast vallandama?“

„Ei, hoopis sellepärast, et sa hakkad vastu. Ma ei kavatse taluda allumatust. Mitte naiselt, kes peab oma karjääri eest mind tänama. Sa oled tänamatu lip...“

„Ettevaatust,“ ütlen mina, kuna näen, kuidas ta huuled kokku pressib, ja tean, mida ta öelda tahab. „Te tegite mu partneriks. Juhtivpartneriks. Ma olen teiega võrdne. Mul on sõnaõigus.“

„Sul pole piisavalt aktsiaid, et otsustada, kuidas midagi teha. Sinu nimi ei ole hoonel, nii et rahune maha enne, kui teed midagi, mida kahetsed.“ Seekord kõneleb Seenior ja ta ei tee märkamagi seda, kuidas tema poeg minuga räägib.

Aga Juuniori ego saab temast võitu ja ta laseb edasi. „Sa pole minuga võrdne, kullake. Sa oled lihtsalt naine, kes oli õigel ajal õiges kohas. Kui büroo vajas naisterahvast, polnud kedagi teist võtta. Ära meelita ennast, arvates, et oled midagi erilist.“

Veri kaob mu näost. Ma ei usu teda. Keeldun teda kuulamast. Ma oskan oma tööd. Olen parim. Eriline. Ma olen võitnud auhindu ja mitte sellepärast, et olen naisena büroo mingiks



kuradima käilakujuks. Ta üritab mind hävitada ja ma keeldun seda lubamast. „Te pole paremad kui Hugh Phoebe. Teil peaks häbi olema.“ Hakkan minema ümber planeedi kõige pikema koosolekulaua, püüdes tunda võidurõõmu, et jäin professionaalseks, üritades samal ajal ruumist võimalikult kiiresti kaduda.

„Ma ju ütlesin, et see on halb mõte. Naise koht on kõõgis, mitte advokaadibüroos, üritades suures mängus kaasa lüüa.“

Ma pöördun Juuniori poole. „Mida sa ütlesid?“

„Marc,“ hoiatab Fisher, aga Juunior ei lase ennast segada.

„Tead, mida ma arvan? Arvan, et sa oled kade, et isegi Hugh Phoebe sind ei puutu ja salamisi sa tahad seda. Kaua sa pole keppi saanud? Sest, kuramus, sa oled pinges.“ Ja et solvang oleks mõjuvam, itsitavad Fisher ja Seenior Juuniori sõnade peale. *Itsitavad!*

Ma olen sõnatu ja maruvihane ning võtan millelegi mõtlemata käega hoogu, aga kui hakkan talle igati väljateenitud kõrvakiilu andma, jääb mu kingakonts vaiba taha kinni ja ma taban teda hoopis küünarnukiga. Mu keharaskus kannab mind kukkudes edasi. Puus tabab lauaserva, mis ei lase mul talle otsa kukkuda, ja kruus kukub põrandale, puruneb kildudeks ja puis- tab Juuniori tulikuuma kohviga üle.

Kui minult aastaid hiljem küsitaks, mis juhtus, oskaksin seda kirjeldada ainult aegluubis stseeniga, mida ma vaatan kõrvalt pealt.

Kõigepealt näen Juuniori ninast purskavat verd.

Siis näen Seeniori ja Fisheri pärani silmi ja suid, umbes nagu minu enda omad.

Viimaks näen oma karjääri silme ees kadumas, aga ei suuda teha muud kui keskenduda sellele, et mu lemmikkruus on põrandal katki miljoniks sakiliseks killuks.

Noh, see olukord läks küll kiiresti käest.